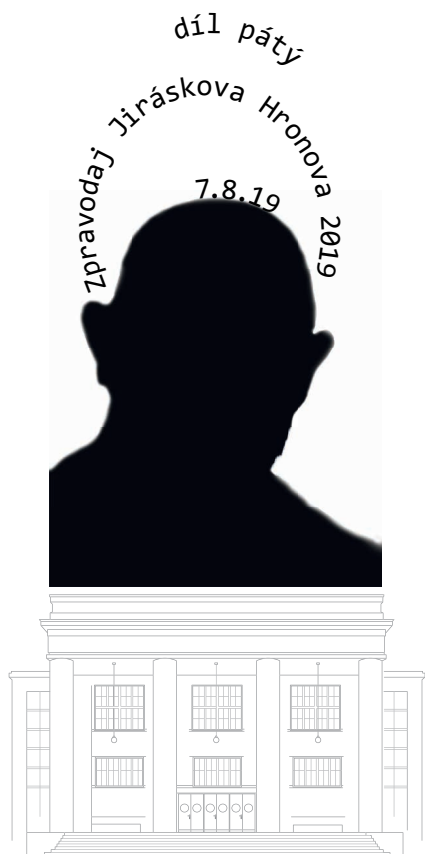
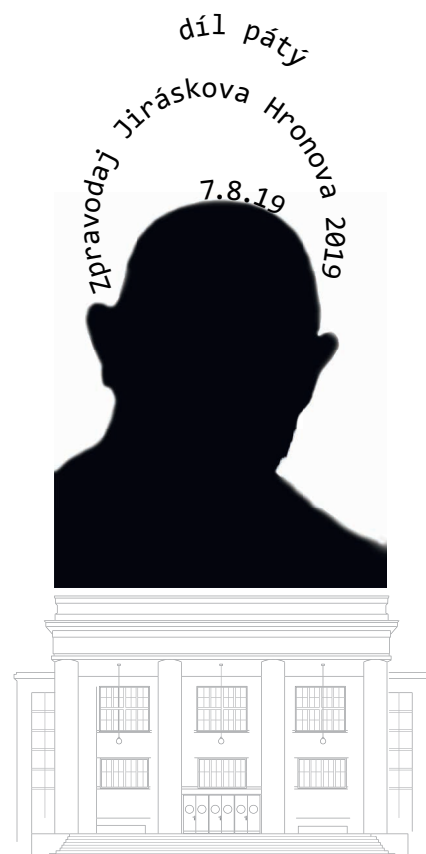
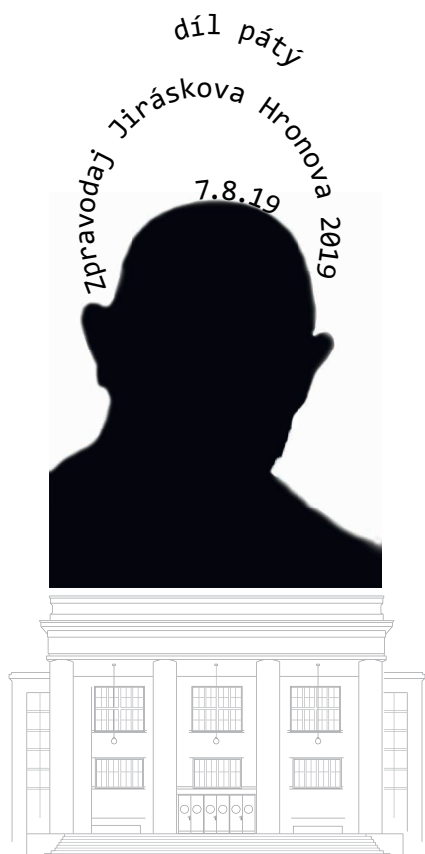

Na všechny příležitosti j

Letošním nositelem Ceny Pavla Dostála se z rozhodnutí Festivalového výboru JH stala ZUŠ F. L. Gassmanna Most, pod vedením Pavla Skály. Ten na ZUŠ vede literárně – dramatického oddělení a se svými soubory se pravidelně s úspěchem účastní krajských i celostátních přehlídek. Stál u zrodu divadelní ne-postupové přehlídky Na(ne) čisto a od roku 2012 pořádá krajskou postupovou přehlídku Přemostění. Společně s Barborou Gréeovou v založil Mostě Divadlo Školka. V rozhovoru, který původně vyšel na serveru amaterskascena.cz, Skála mluví o svých divadelních začátcích, motivaci i nejtěžším momentě, který v divadle zažil.

Svůj první festival NaNečisto jsi zakládal po roce u divadla. Jak tě to napadlo?

Bylo mi osmnáct. NaNečisto vzniklo z návštěv okresních a krajských kol směrem na Dětskou scénu. Viděl jsem tam soubory, které byly strašně soutěživé. Některé z těch dětí si vůbec neuměly představit, že by byl někdo lepší než ony, z některých základních škol úplně čišelo, jak si přijely pro postup. Navíc divadla tam nebyla úplně kvalitní a u rozborů často zaznívalo, že si to soubory neměly kde vyzkoušet. Z toho vznikla původní myšlenka festivalu: aby soubory nesoutěžily, aby si to šly „vyzkoušet nanečisto“ a dostalo se jim odborných připomínek, které je posunou dál. Jak jsem se já díky svým skvělým pedagogům posouval dál, měl jsem pocit, že se musí posouvat celý svět. Festival začal samozřejmě komorně, hrály tam hlavně spřátelené soubory známých, ale celkem rychle se rozrostl na pět dní a 80 seminaristů.

Jak se stalo, že jsi k NaNečistu přidal další festival?

Přestěhoval jsem se do Mostu a začal tady učit na ZUŠce. Tehdy byl Modrý kocour spádová přehlídka pro Liberecký i Ústecký kraj dohromady. Říkal jsem si, že je to blbost, proč v Ústeckém kraji není žádná přehlídka? Zeptal jsem se proto Lenky Hulákové, tehdy ještě Novotné, jestli bych mohl dělat přehlídku s postupem na Mladou scénu, a ona souhlasila. Měl jsem z Liberce už zkušenost s organizací přehlídky na Wolkrův Prostějov, tak ten jsem přibral k Mladé scéně a pak se to zase nabalovalo a nabalovalo, stejně jako u NaNečista. Jak už jsem ale měl zkušenosti s pořádáním festivalů, nabralo Přemostění obrátky mnohem rychleji. Během tří let jsme byli na

pěti dnech festivalu a přidáných postupech na Piknik Volyně a Šrámkův Písek.

Bylo někdy ve hře, že bys dělal něco jiného než divadlo?

Ano. Když jsem se odstěhoval do Mostu, jelikož jsem vystudovaný stavař, začínal jsem v Mostě v projekční kanceláři. Dokonce tu mám park, který jsem navrhoval. Byla to škola života, asi bych to už nikdy dělat nechtěl. Ale kdo ví, třeba jednou.

Vrátím se úplně na začátek. Jak ses vůbec dostal k divadlu?

Chodil jsem na stavební průmyslovku a ještě v prváku jsem šel do knihovny, protože jsme museli začít číst povinný věci k maturitě. Tam

Jsem řekl jo, jdu do toho

visel leták, že se pod Domem dětí a mládeže otevírá nový dramatický kroužek. Jmenoval se LiDi a vedla ho Azalka Horáková. Přišel jsem tam s představou, že jsem dobrý herec, což se během následujícího roku nepotvrdilo. Pak šlo všechno hrozně rychle. Hráli jsme nějakou vánoční věc, tam mi poprvé řekli, že mluvím jako dobytek, pak jsme dělali pohádku Jak dědeček měnil až vyměnil. Po ní jsem řekl naší vedoucí, že mi to nestačí, že chci dělat zajímavější věci. Naštěstí byla hodně otevřená a zareagovala tak, že nás vzala na festivaly, kde jsme nehráli, ale viděli jsme, jak divadlo funguje. První byl Modrý kocour a následoval Hronov, kam od té doby jezdím. V tehdejší Standartu divadla Vosto5 na Hronově jsem potkal další kluky z Liberce, se kterými jsme se domluvili, že na příštím ročníku už budeme hrát. Založili jsme svůj studentský soubor a udělali jsme představení Zastávka, s kterým jsme jeli na Náchodskou Prima sezónu. Nakoplo mě to, začal jsem se divadlu hodně věnovat, dokonce jsem v jednu dobu chodil do osmi souborů zároveň. Souviselo to s tím, že jsem to v osobním životě neměl úplně jednoduché, takže jsem hledal zástupný bod. Ten jsem našel v divadle. Rok nato už jsem založil festival NaNečisto a už se to nabalovalo. Pořád jsem chtěl víc.

Začínal jsi u divadla s vrstevníky. Kdy přišel zlom a začal ses věnovat mladším divadelníkům?

Už v Liberci, ještě na studiích Technické univerzity Liberec. Byl jsem v ODEVŠADu a v Liberci jsem vedl jeden soubor, se kterým jsme dělali nonverbální divadlo.

Tam mě to chytlo. Po přestěhování do Mostu přišla ZUŠka a začal jsem učit. Začal jsem si ohledávat pedagogické cesty, které byly dost strastiplné, ale už jsem věděl, že tohle dělat chci. Jen byl trochu problém, že mě žáci brali jako vrstevníka, protože jsem vypadal na patnáct.

Jak ses s rolí pedagoga vyrovnal?

Pomohlo mi, že jsem měl v životě skvělé učitele, kteří se k nám chovali jako k sobě rovným. Měl jsem na ně ohromnou kliku. Byla to Azalka Horáková, která nás hodně rozvíjela a uvedla nás do světa divadla přes festivaly, pak přišla Pavlína Kordová, která mě naučila, že v divadle musí být i disciplína. Dokonce za mě platila dramatak a já si to odpracovával u ní na zahradě. Dodneška si pamatuju, jak jsem tam kopal betonové schody a jak mě to štvalo, ale prostě jsem byl rozhodnutý divadlo dělat. Nebo Jaromír Typlt, který byl úplně punk a ukázal mi odvrácenou stranu divadla. U něj jsem pochopil, že hraní na jevišti není jenom o technice, ale o vnitřním nasazení. Přístup, který jsem se naučil od všech těchto pedagogů, se myslím potom odrazil v mém přístupu k žákům. Automaticky jsem to bral tak, že si tykáme, že jsou to mně rovní lidé. Neberu lidi a žáky jako mladší a starší, ale jako rozumné myslící osobnosti. Podle toho i vypadá moje práce, která vychází z nich. Řešíme jejich problémy, hrajeme o nich. Nikdo jejich problémy nezlehčuje. Občas si ale pořád zahraju, i když jsem pedagog, myslím, že je důležité, čas od času na to jeviště vylézt, aby člověk věděl,

co pak po těch dětech může chtít. Aby to nezapomněl, neztratil kontakt.

V tvorbě jsi měl podle mě vždycky hodně blízko k punku, k pobuřování. Krotíš tuhle tendenci při práci s mladými, nebo je tím směrem vedeš taky?

Klidně pustím děcka do kontroverze, nikdy mi ale nejde primárně o to nějak šokovat, vždycky vycházím z konkrétního tématu. Musí to být nějaké zrcadlo, které odráží nezbarvený svět, to mě asi baví nejvíc. Ale kromě, jak ty říkáš, punku, myslím, že mám ještě druhou rovinu, a to sentimentální a kýčovitě divadlo. Ale jak říkám, je to inscenace od inscenace, snažím se vybírat prostředky, které by nejlépe odrážely téma.

Co na to říkají rodiče žáků?

Ještě za mnou nikdo nepřišel a neřekl, tak takhle ne. Myslím, že nejsou úplně zvyklí na takový typ divadla, ale dělat Lakomou Barku podle toho, jak se dělá Lakomá Barka, mě vlastně nebaví. Hledat metafory, klíče, hledat obrazy mě baví mnohem víc. O tom si myslím, že je divadlo, ne?

Který moment u divadla byl tvůj nejtěžší?

Jednoznačně když jsme hráli představení o Markétce, která měla rakovinu. Nic těžšího nebylo a nikdy bych už do něčeho takového nešel, i když jsem zároveň hrozně rád, že jsme to nakonec inscenovali. Hra se jmenovala A tak skáču dál a byla o mé žákyni, která tehdy už dvakrát prošla rakovinou. S jinou skupinou, kterou tohle téma zajímalo, jsme pak téma ztvárňovali a hledali motivace, jak to vůbec divadelně uchopit. To bylo

nejtěžší, bylo to hodně na hraně. Byla u toho média, její příběh odvysílala Česká televize, navíc pak Markétka onemocněla potřetí a nemoci podlehla. Zůstal po ní projekt Nové háro, který pomáhá onkologicky nemocným dětem získat znovu vlasy.

Co na inscenaci říkala sama Markétka?

Když onemocněla podruhé, byli jsme ve fázi, kdy jsme se rozhodovali, jestli inscenaci hrát nebo nehrát. Konzultovali jsme to s doktorem, psychology, psychiatry, odborníky na divadlo ve výchově a dalšími. Svým způsobem jsme byli dotlačeni k tomu, abychom hru odehráli se šťastným koncem. Markétka byla šťastná, byla na premiéře, když procházela chemoterapií. V průběhu léčby byla v programu Můj nový život, na který jsme následně posílali všechny peníze, které jsme za představení vybrali. Celá věc měla mnohem větší přesah než divadelní. Jsem za to rád, ale práce to byla jednoznačně nejtěžší a už bych to asi v životě nechtěl dělat znovu.

Pamatuju si dobře, že ses jednu dobu hodně věnoval pohybovému divadlu?

Tam jsem potkal manželku! Asi na mém třetím Hronově jsem se přihlásil na seminář k Michalu Hechtovi a potkal jsem tam Terezu. Ona si celou dobu myslela, že jsem mnohem mladší, tak jsem ji musel hodně uhánět. Uháněl jsem ji tak, že jsem pak celý ODEVŠAD, jehož byla členkou, pozval hrát do Liberce na Dětskou scénu, aby zahráli jako inspirativní představení. Pozval jsem je dvakrát, pak ještě na NeNečisto, tam jsme se konečně chytli za ruce. Na Popelce v Rakovníku jsem ji pak, ve foyer plném lidí, požádal o ruku. Klekl jsem si, tehdy se tam ještě kouřilo...

To mě mrzí, že jsem u toho

nebyla...

U toho podle mě byli všichni, ale nikdo si toho nevšiml. Bylo úplně plné foyer, měl jsem v sobě dva Bernardy, klekl jsem si a zeptal se, jestli si mě vezme. Ona řekla ano. A americké filmy lžou, protože nikdo nezačal tleskat! Do roka jsme pak měli svatbu.

Kromě vedení souborů, učení a organizace festivalů ses nedávno posunul k založení vlastního divadla. Jak k tomu došlo?

To je prostě Most, to vychází ze situace, že tady nic není. Na šedesátitisícové město není krom dvou diskoték nic. Chtěli jsme s Bárou udělat novou zkušebnu v bývalém ateliéru, který vlastní Báry mamka (*Bára Gréeová je bývalá žákyně a nyní kolegyně v ZUŠ, pozn. redakce*). Ale mamka řekla žádnou zkušebnu, uděláte tam divadlo. Tak jsme ho udělali. Vzniklo to punkovým způsobem, jako asi všechno v mém životě. Neodmítli jsme šanci, která se naskytla. A to je možná asi ono. Když nad tím teď tak dumám, všechno, co se mi s divadlem v životě nabídlo, na to jsem řekl jo, jdu do toho. A vždycky jsme to nějak dali. Se Školkou to netrvalo měsíc, jak jsme si původně mysleli, ale třičtvrtě roku, ale divadlo vzniklo. Myšlenka celého projektu je, že chceme být nezávislí na dotacích, chceme fungovat na bázi komunity. Sháníme proto peníze, kde se dá, teď máme například kampaň na Hit-hitu.

Máš v divadelním životě ještě nějakou metu, které chceš dosáhnout?

Meta je, být dobrý učitel. A stíhat všechno, co stíhat chci. Jestli se mi to někdy podaří, budu spokojen. Stíhat věci ve svém osobním i pracovním životě tak, abych byl v pohodě. Teď je to takové hektičtější.

Myslíš třeba nebýt v deset večer v práci?

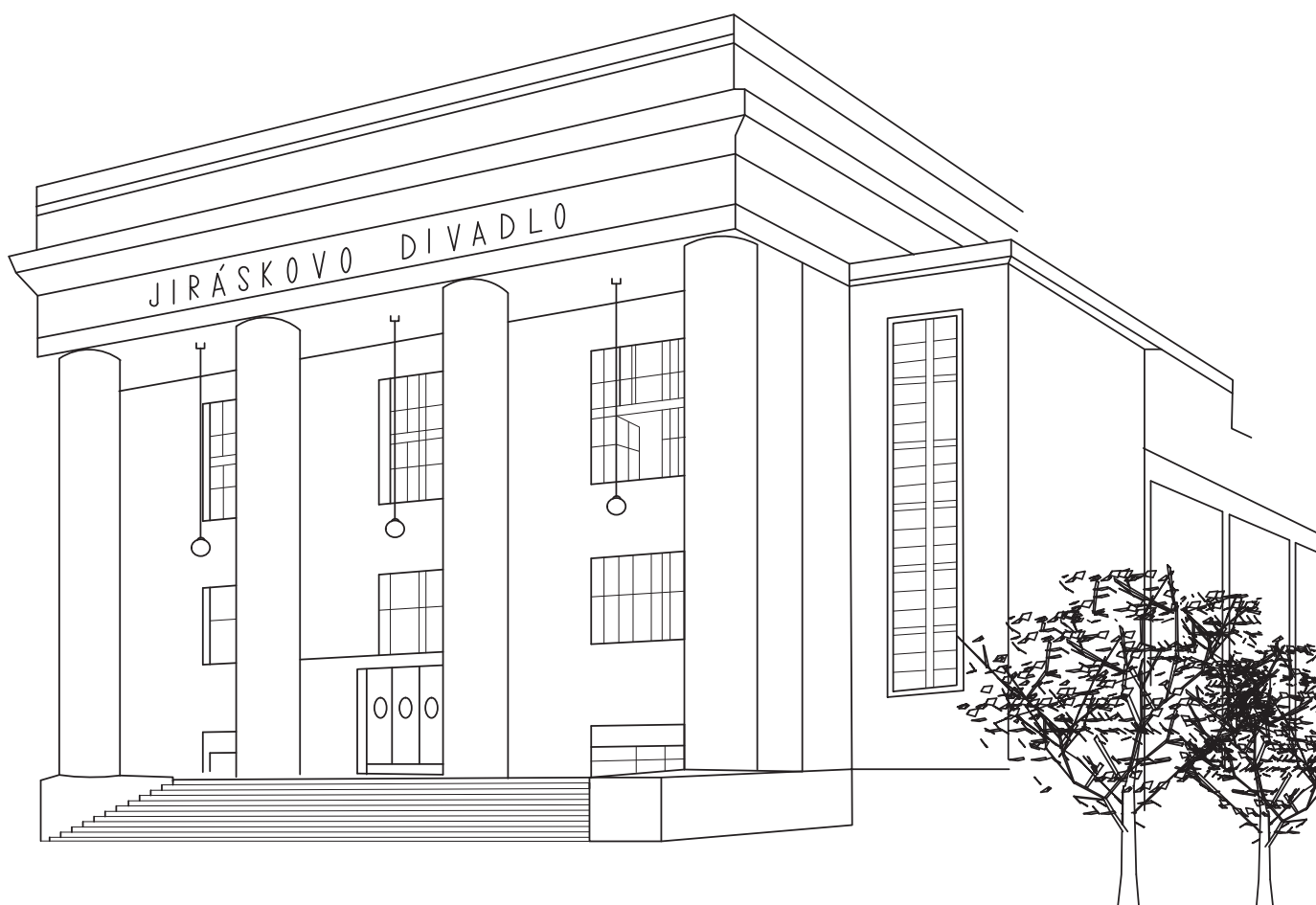
Třeba to. Letos jsem si uvědomil při jednom rozhovoru, který jsem dával do zpravodaje, že jsem líný workoholik. Tak možná nebýt líný workoholik, ale být...

Jen líný?

Ne to ne, to bych nechtěl. Myslím, že dokud člověk pracuje, žije. Jakmile začne být líný a jen se flákat, pak je čas umřít. Takže já chci hořet. Ne jako Notre-Dame, ale zápalem.

Petra Slížková

Špenát a kedlubna Most

Strach může být i užitečný

Rozhovor se souborem Špenát a Kedlubna Most a vedoucími souboru Pavlem Skálou a Barborou Gréeovou

Z čeho máte strach?

Šimon: Já z pavouků. To se se mnou táhne už od dětství, z nich mám největší strach.

Kateřina: Já asi z manipulace médií, nebo smrti v rodině.

Matěj: Bojím se budoucnosti. Přemýšlím hodně o budoucnosti a mám strach, že se objeví nějaká zlá věc, nějaká překážka.

Veronika: Já se bojím samoty a zklamání.

Bára: Mám hodně velký strach ze smrti. Nejsem s ní smířená a nevím, jestli se s ní vůbec kdy smírím.

Pavel: Bojím se všeho. Zítrejší recenze (smích). Ne... já si to asi musím pořádně promyslet.

Pavouci, budoucnost a další zmíněné strachy se v představení objevovaly, takže jde o autentické strachy? Některé byly velmi bizarní.

Matěj: Jsou autentické. Nejbizarnější mi přijde strach z toho, že když něco neuděláme, tak se něco stane. A většinou ta věc, kterou neuděláme, bývá hrozně banální. Naproti tomu to, co se stane, je dost zásadní, vážné.

Například pokud nevypiju celou flašku vody, tak nebudu mít kamarády. Kde se takové obsesivní strachy berou?

Kateřina: Myslím, že to vychází z toho, jak nám rodiče říkali, že musíme udělat tohle, nebo se stane tamto. Takové zákazy nám potom zůstaly v hlavě.

Matěj: Může to vzniknout i z reálné události, která se skutečně stala. Jako když nám třeba někdo umřel. Pak z toho máme větší strach, když si to spojíme s tím, co říkala Kačka.

Pavel: Jde o strachy, kterými si procházeli dřív, jako děti, a teď s nimi takový problém nemají.

Jak vás napadlo pustit se do tématu strachu?

Kateřina: Myslím, že jsme se bavili o tom, co bychom chtěli dělat dál, a chtěli jsme něco, co by vycházelo z nás. Pavel nám řekl, ať uděláme něco, o čem si myslíme, že nejde na jevišti ztvárnit. Potom nám pověděl, že je možno všechno, jen nám brání strach v nás.

Takže vám šlo o postavení se strachu z domnělé nemožnosti zachytit jej na jevišti?

Pavel: Nemyslím si, že by to bylo úplně takhle.

Bára: Díky té výzvě se objevilo téma strachu. Pak teprve jsem s ním začali víc pracovat. Zjistili jsme, že jde pořád o velmi aktuální věc, že je pro každého živá a že se s tím dá něco dělat i dál.

Dotkli jste se i nějakých jiných témat?

Matěj: Ostatní témata se strachem souvisí. Ať už to je manipulace, nebo sledování z veřejných kamer, tohle všechno v nás může vyvolávat strach.

Plyne ze strachu i něco pozitivního? Pomohl vám strach v něčem?

Matěj: Myslím, že je to určitá prevence, aby se nám něco nestalo. Když už se nám ale něco stane, plyne z toho ponaučení, a díky tomu se to už nemusí stát podruhé.

Veronika: Pokud se něčeho bojíme, můžeme se na to líp připravit.

Šimon: Pro mě může být strach nějaká hranice, za kterou už nesmím jít. Vím, že teď bych něco nezvládl, někdy se k tomu můžu vrátit a strach pokořit, ale taky musím znát hranice.

Matěj: Strach působí i jako zodpovědnost. Pokud se chystáme udělat nějak nebezpečnou věc, je dobré z ní mít trochu strach. Člověk si pak dává větší pozor. Platí to i u představení v divadle, je lepší mít strach, nebo spíš respekt, než kdyby nám to bylo jedno.

Pomohl vám někdy strach v něčem?

Matěj: Nevím, jestli jsem překonal nějaký strach. Možná posunul hranice, ale překonal...?

Pavel: Určitě jste nějaký překonali.

Kateřina: Napadá mě, že i

: Fílelém, Kosode, Miedo

když jsem se strašně bála pavouků a hned jsem před nimi utíkala, zvládla jsem jednoho držet v ruce.

Matěj: Nebo strachy typu „když neudělám to, stane se ono“. Pak jsem zkusil ty věci přestat dělat, a ono se nic nestalo.

Šimon: Vzpomínám si, že ještě ve školce jsem chodil k babičce do práce, kde měla velký vysavač. A já se toho vysavače strašně bál. A po jedné návštěvě jsem se bát přestal a od té doby jsem u ní hrozně rád vysával.

Pavel: A už jsem si vzpomněl. Bojím se sebe.

Vít Malota

Ten skvělý, odvážný a svěží počín... Dát čas a prostor lahvi a vodě mizející v hrdle. A v tom ten kontrast s časem, který byl v jiných částech inscenace rytmizovaný a strukturovaný po vteřinách. Nádhera. A balónek, ten strach, co se nafukuje vlastním dechem. A praská, nebo odletí a k tomu ještě fakt, že svým strachem můžeš děsit druhé. A celek... divadlo poetických obrazů a metafor a asociací. Divadlo bez příběhu – obdivuhodné.

Martin Hak

Pro tento způsob práce skvělé téma, kterému sluší klasické „zuškově“ zpracování. Myslím, že by se z něj dalo vytěžit ještě mnohem víc, ale v příjemné dvacetiminutové stopáži to byl fajn exkurz do lidských strachů.

Tereza Sochová

Mně to připadá jako rozpracovanější etuda žáků ZUŠ na téma strach. O tom, že strach je obranný stav těla. Zároveň naprostou přirozeností tak starou, že se dostala do národních pověr. Skála měl zajímavé nápady, ale inscenace sama o sobě není zas tak nápaditá, proto se pro mě nabízí nazvat to etudou. Je to ve své podstatě stejné, jako jeho předešlá díla.

DBJ

Úplně jsem se bála. Moc pěkné.

Paní Jana z Radotína

strach

super
běhám
pavouci
prásk
líbilo
voda
pot
balónek
pěkné
balónky

RECENZE – Špenát a kedlubna
Most: Fílelém, Kosode, Miedo

BAF!

Z Dětské scény do Hronova postoupil mostecký soubor Špenát a Kedlubna (při vzpomínce na Kefírovou sektu z nedalekých Loun se zdá, že po dramaťácích v této oblasti řadí nějaká zdravovýživo-vá úderka) s inscenací, jejíž tajuplný název Fílelém, kosode, miedo může v leckom vyvolat nejistotu, obavy či strach. Všechny tyto asociace jsou zcela na místě: jednoduchou, v dobrém slova smyslu „žuškovou“ formou přiměřeně sebezpytného kabaretu se tematizují nejrůznější podoby strachu. Může to přitom být strach ze zcela bezprostředního ohrožení, strach existenciální (úzkost z toho, co člověka v životě čeká, i vyřčený strach ze smrti), ale i strach zcela iracionální.

A jakkoliv z povahy žánru zůstává leckdy jen u vyřčené informace, najdeme tu několik výjevů, které působí bezprostředně, vysloveně fyzicky: vedle série opravdu děsivých úkonů v podání Veroniky Bíbové (vypití lahve vody na ex odměnilo pondělní odpolední publikum potleskem na otevřené scéně) mám na mysli především sérii výjevů s balónky a špendlíky. Nejenže samotný obraz špendlíku blížícího se k balónku (anebo prostě jen špendlíku setrvávajícího v blízkosti balónku) je sám o sobě dost působivý, zejména když se ten balónek nachází v relativní blízkosti diváckých uší. Ještě lepší je, že každou z balónkových sekvencí se povede obrátit nečekaným směrem (docela učebnicově podle techniky stavby gagu) a ta závěrečná potom pointuje způsobem, který mě osob-

ně nenapadl (ač byl vlastně celkem prostý a ač jsem dumal nad tím, jak a kudy se asi motiv završí).

Jistě by se daly hledat i výhrady: především v oblasti jevištní řeči má ještě Špenát a Kedlubna vcelku na čem pracovat. Energie, s níž se souboru daří udržet pozornost publika i ve vydýchané, rozpálené a nijak zvlášť útulné Myšárně, to ale bohatě vynahradí. Pod vedením Pavla Skály a Báry Gréeové vznikla prostá, ale důvtipná dramaťárna, jejíž mladí účinkující evidentně dobře vědí, co a proč dělají – a díky tomu (a díky univerzálnímu tématu) má velký smysl i pro diváka bez ohledu na věk. Díky za to.

Michal Zahálka

RECENZE - Špenát a kedlubna
Most: Fílelém, Kosode, Miedo

Fílelém, kosode, miedo...

... enigmatický a poetický název inscenace mosteckého souboru Špenát a kedlubna je složen z výrazů, které mají jednotlivé jazyky pro strach. (Podařilo se mi tedy identifikovat jen maďarštinu a španělštinu, k výrazu "kosode" Google Translator uvádí jen "japonsky krátký rukáv".) A o strachu je taky celá tato zábavná miniatura režisérů a pedagogů Barbory Gréeové a Pavla Skály. Pracuje se na bázi devised theatre, tedy divadla, kde scénář není dílem jednotlivce, ale celého souboru, kdy výsledný tvar vzniká kolektivním ohledáváním předem určeného, pro soubor palčivého tématu, pro nějž se pak hledají adekvátní prostředky, jakými jej převést na jeviště.

Herci se na začátku vyčleňují z diváků – zřejmě aby se dalo najevo, že strach je

tématem, s kterým se musí potýkat každý z nás – a vycházejí od prostého, často jednoslovného pojmenování svých fobií – hadi, hmyz, smrt, pavouci – k následným strukturovanějším příběhům či nočním můrám. S jednotlivými strachy pracují jako s poetickým materiálem a ze slov tvoří jakýsi rytmický, místy skandovaný, rýmovaný voiceband způsobem podání připomínající slam poetry. Herci dobře pracují s dynamikou, unisonem, jsou koncentrovaní, slyší na sebe a je jim dobře rozumět (což, přiznejme, obzvláště u mladších souborů nebývá pravidlem).

Zdůrazňuje se taky častá iracionalita strachu, kdy se ventilují více či méně, resp. více a ještě více, absurdní obsese. "Musím vypít celou flašku vody, jinak nebudu mít kamarády." "Musím udělat 15 angličáků, jinak bude konec světa." Inscenace je taky dost tělesná a se vším běháním a skákáním zřejmě i fyzicky náročná – však strach člověka taky za-

chvacuje a ochromuje celého a je to podobně komplexně tělesně vyčerpávající stav.

V některých situacích se herci mění v performery – už není primární znaková stránka, co herci svým jednáním zobrazují, k čemu odkazují, ale to, že se sami vystaví (třeba i lehce extrémní) situaci, kterou přímo před divákem a spolu s ním zakouší. Mám na mysli třeba to, když se díváme na drobnou dívku, která na jeden zátah vypije snad litr vody a dá sobě i nám zakusit strach, jestli to zvládne, co to s ní udělá. Nebo to fyzicky vyčerpávající nafukování balónku, kdy nevím, jestli jsem se víc bála nečekané rány nebo toho, že hyperventilovaná dívka dřív omdlí.

S nafukovacími balonky, které jsou zvoleny jako hlavní rekvizita, se pracuje jednoduše, ale nosně, průběžný fór s jejich prasknutím nebo neprasknutím pak vyvrcholí k pointě, kdy se ukáže, že strach není jen nepříjemný nebo užitečný, když nás upozorňuje na nebezpečí, ale umí být i zábavný. Baf!

(jestli se mi nepodaří zjistit, v jakém jazyce znamená strach slovo kosode, na Jiráskovo divadlo spadne meteorit, jestli se mi nepodaří...)

Jitka Šotkovská

Do textu jsem sahal i dva dny před premiérou

Rozhovor s režisérem Lukášem Křížkem

Když ti text Divadla bez zvířat dal přečíst před několika lety překladatel Petr Christov, věděl jsi už v té chvíli, že ho budeš chtít dělat? Zaujal tě okamžitě? Vezmu to od konce. Zaujal mě hodně, protože mám rád absurdní a drama a tohle jeho prvky má, byť to čisto-krevné absurdní drama není. Když jsme dva tři roky nato vybírali pro Načerno hru, přinesl jsem tenhle text a přečetli jsme ho. Už při čtení se soubor docela smál a ptali se mě, jestli bych do toho šel. Dokonce jsme zjistili, že to u nás ještě nikdo nedělal. Uvedlo se to jako scénické čtení a Divadlo na baterky uvedlo jen v nějaké omezenější podobě. My jsme první, kdo to hraje skoro celé.

Skoro celé, takže s textem jsi musel pracovat?

Hrajeme sedm hříček z osmi. Ale bylo to komplikovanější, protože práce začala tím, že jsem jednu hříčku vyřadil, další jsem potřeboval seškratat, a to některé opravdu výrazně. A Ribés je má navíc jinak poskládané za sebou, bylo těžké najít klíč, jak půjdou po sobě, aby nespádl temporytmus, aby vznikl nějaký významový oblouk.

Jak těžké bylo sedm zdánlivě izolovaných hříček udržet v jedné linii a ještě navíc najít s herci, kteří hrají v několika z nich, jasnou charakteristiku, která by

jednotlivě postavy představované jedním protagonistou oddělila?

Musel jsem to hodně hlídat. Obvykle máme alternace a komplikované je to i tím, že to není alternace kus za kus, ale kdyby někdo vypadnul, museli by zaskočit třeba dva kolegové. V tom to bylo lehké i těžké zároveň. Mohli jsme zkoušet po hříčkách a zbytek měl svůj čas na naučení textu a přípravu. A já hlídal to, aby mi naplňovali zamýšlený rámec. A až v závěru jsme společně přišli na to, proč kde musí třeba zaznít konkrétní replika, protože odkazuje na další ze sedmi hříček.

Obecně se má za to, že francouzské hry bývají hodně literární a ukecané. Byl to i případ Divadla bez zvířat?

Textu bylo fakt hodně a bylo těžké vzdávat se dobrého fóru, ale musel jsem do toho sahat celou dobu, i dva dny před premiérou. Nejméně asi do hříčky Tragédie, která je nejřemeslněji napsaná a je to jasná ucelená situace. Ale všechny ostatní prošly výraznými zásahy. Bylo to klidně i několik stránek na hříčku. To, co občas zmizelo z textu, se snažíme doplnit hereckou akcí. Chtěl jsem dostat do inscenace divadelní akci, protože jsem měl strach, že diváky umoříme.

Psal Jean-Michel Ribes tento text pro konkrétní divadlo, nebo spíše jako literární text bez ambice jevištního ztvárnění?

On je jedním z nejhranějších frankofonních autorů. Píše hodně bulvární komedie. Má své vlastní divadlo a první uvedení si sám režíroval v Le théâtre Tristan-Bernard. Sehnal jsem záznam inscenace a až na pár drobností se mi

to vlastně nelíbilo. Nejdřív jsem se bál si to pustit a pak jsem si naopak říkal, že je skvělé, že na to půjdu úplně jinak. Hodně jsem se snažil stavět na hercích, vycházet z nich. Samozřejmě nám spousta věcí neleze ven tak, jak by bylo potřeba. Ať už slovně, tak významově. Ale moje snaha byla, aby to bylo ozvláštněné, propojené. Samozřejmě to ne každý vezme, je to složitý rébus. Ale má to snad výhodu, že když člověk vidí nějakou hříčku, tak si může říct, že třeba ta další bude lepší.

Martin Rumler

raha: Divadlo bez zvířat

ryby
komedie
filozofie nechápu
absurdita humor
VO
smích

Všechnu moc rybám

Jan

Asi jsem nechytla všechno, o čem to zřejmě je, ale u některých částí jsem se bavila skvěle. Jsou moc šikovní, i když absurdnímu divadlu asi úplně nerozumím.

Eva

Já to nějak nepochopil, ale slovní humor mě docela bavil. Jen by to mohlo být o trochu kratší.

Petr

Vo, vo, vo.

Jirka

Dovedu si představit, jak daleko ukecanější asi předloha byla. Nakonec to podle mě zkrátili dobře a dostali do té literatury taky nějaké divadlo. Absurdita nás obklopuje pomalu na každém kroku, tak proč by neměla mít místo na jevišti. Hezký strávený čas v divadle.

Martin

Na rybách mi bylo vždycky něco podezřelé. A ode dneška už je asi nebudu jíst, byl by to kanibalismus.

Michal

Ráda se v divadle i zasměji.

Paní Jana z Radotína

RECENZE – Divadlo RADAR/
Načerno Praha: Divadlo bez
zvířat

Neutopit se v hloubi filozofování (?)

Divadlo bez zvířat současného francouzského autora Jeana-Michela Ribese je sled osmi (v pojetí divadla Radar/Načerno sedmi) lehkých skečů, kde je všední život buď narušen nějakou absurdní situací - v neděli ráno se v obýváku běžné francouzské rodiny objeví obří třímetro-
vá propiska, či je obyčejná situace vyhnána do absurdních důsledků - muž zhnusen tříhodinovou inscenací Faidry odmítá pográtulovat švagrův, která ztvárnila hlavní roli, a raději opustí manželku, nebo je celá situace vystavěná na nějakém lehce bizarním nápadu, jako když si otec nemůže vzpomenout na jméno své dcery.

Jak to tak občas ve francouzském dramatu bývá, pozornost je věnována výhradně slovu, jiné jednání než slovní na jevišti neprobíhá

a postavy většinu času duchaplně konverzují na for-
bíně. Jen sem tam je dialog ozvláštněn jemným režijním nápadem, jako když se z holičské plachty na malou chvíli stane racek. Scénografie - jednoduchý dřevěný paravan, na který se zavěšují různé kulisy - slouží jen jako dekorace, pozadí, vše podstatné se děje na forbíně. I když by tak scéna při zvolení jedné univerzálnější kulisy mohla být klidně neměnná, následuje po každém výstupu poměrně dlouhá přestávka s lehoučkým, svěžím hudebním podkresem, aby si snad divák trochu oddechl a připravil se na další příběh.

Jednotlivé aktovky jsou totiž jinak jen mechanicky řazeny za sebe, jsou vystavěny na podobném principu, mají podobnou náladu i energii, takže stominutová (hraje se bez přestávky) inscenace začne být po chvíli úmorně monotónní. Textová předloha je tak pro mě největším problémem inscenace. Jako by hra zosobňovala všechna kliše a stereotypy, které máme (nebo možná jen mám) o fran-

couzské kultuře: umluvená, svou duchaplností až lehce úmorná, a poněkud snobská - rádoby neobvyklá svou absurdní vykloubeností, ale zároveň jen tak, aby nikoho doopravdy neznepokojila.

Mrzí to o to víc, že samotné inscenaci nemám moc co vytknout - herci jsou vzácně vyrovnaní, Ribesův text bez problémů umluví, mají smysl pro načasování pointy, diváky chytí energií a mohou si dovolit i expresivnější komediální prostředky, aniž by sklouzávali k přehrávání. Stejně tak režie Lukáše Křížka je přehledná a velmi čistá. Jen bych si obojí chtěla užít v inscenaci jiného textu.

Jitka Šotkovská

RECENZE – Divadlo RADAR/Načerno Praha – Divadlo bez zvířat

RYBY SE UTOPÍ NA SUCHU...

Divadelní soubor Divadlo RADAR/NAČERNO z Prahy se na letošním ročníku Jiráskova Hronova představil s inscenací hry francouzského autora Jeana-Michela Ribese Divadlo bez zvířat. Tato série sedmi mikropříběhů na daná témata se sympatickým nádechem absurdity vyžaduje najít společného jmenovatele, ono hlavní téma, které by pevně sevřelo všechny autorovy anekdoty v jeden celek. To se daří režisérovi inscenace spolu se souborem především v jevištním provedení přestaveb. Ty nikterak neudrhnou, jsou svižné, glosují či anoncují děj a funkčně propojují celek. V příbězích samotných to již tak samozřejmě a hladce nepůsobí.

Ale to má svou logiku, protože se inscenátoři rozhodli nevzdat se žádné „anekdoty“ a s odvahou nám je předkládají (téměř) všechny. Pravděpodobně s myšlenkou: sto diváků = sto chutí. A jistě na tom něco je. Na stříbrném podnose slovní hry, která vždy pečlivě vyrůstá ze situace nebo ji pomalu vytváří, se ve vynikajícím překladu Petra Christova nabízí lákavá paleta typů, charakterů, situací, životních zkušeností i postojů k životu. Nezměrné přemýšlení hrdinů i antihrdinů o svém momentálním způsobu života a touha po změně, nebo naopak touha vše zakonzervovat, protože může být přeci i hůř. To vše prostřednictvím zvládnutého herectví s patřičnou dávkou entuziasmu. Bude to stačit? Kvalitativní nevyrovnanost jednotlivých hříček tkví nikoliv v provedení či v její interpretaci, ale již v jejich samotné potenci. Myslím, jak tu dramatickou, tak zábavnou. Tato kvalitativní nerovnováha stojí herce mnoho sil a řekněme rovnou, že je nepřemostitelná. Vybírá si postupem času nemilosrdně svoji daň v temporytmu představení nebo ve ztrátě divácké pozornosti. Divák je u tohoto typu textu odsouzen k maximální pozornosti, přemýšlení a neustálému zápasení s absurditou situací, tj. hledáním pravděpodobnosti a uvěřitelnosti toho všeho, čeho se stáváme svědky. Hlídat tolik věcí potřebných atributů, aby takový text dokonale fungoval slovně, temporytmicky, v situacích slovně jednajících postav a s potřebnou porcí nadsázky, je na tak velké časové ploše

téměř nadlidský úkol. A přestože sledujeme důslednou práci s motivy ve slovních situacích, která je u takového textu přímo bazální nutností, tak se postupem času unavíme. Herci, režie, ale i diváci. Stačilo by odehrát o dvě „anekdoty“ méně a jsem přesvědčen, že by vše fungovalo v rámci celku lépe. Ale chápu, že zabíjet již narozené dítě je velmi těžké. Přesto mám pocit, že by to stálo za to. V zájmu celku a jeho divadelního i tématického vyznění. Nemám odvalu doporučit, které příběhy z inscenace vyndat a zbavit se jich. Ale já na rozdíl od inscenátorů tuto odvalu mít nemusím. A přeji jim, aby ji oni našli, aby se jejich tvorové vystoupivší právě z moře, na tom suchu neutopili.

Jaromír Hruška

Divadlo Exil Pardubice

ROZHOVOR – Divadlo Exil Pardubice: Kauza Médeia

Celé to představení byla taková moje katarze

Rozhovor s režisérkou a představitelkou titulní role Janou Tichou

Překvapilo mě, že jste si vybrali hru od Petra Kolečka. Podle mého je to výborný autor, ale ty jeho „Kauzy“ se hrály pouze v jedné inscenaci v Rubínu. Jak vás tahle hra napadla?

Já jsem právě viděla inscenaci v A Studiu Rubín. Hned se mi zalíbila jako titul vhodný pro Exil. Je to komorní věc jen pro tři lidi, a to je fajn. Musím se pochlubit, před deseti lety jsem režírovala Limonádového Joea se spoustou postav, a byli jsme s tím i na Hronově, ale vím, jak je složité dávat dohromady tolik lidí nejen na zkoušky, ale i na představení. Takže, krom toho, že se mi líbilo téma, jsme přemýšlela i prakticky s tím, že si uděláme komorní věc. Verze z Rubínu se mi líbila, byla jsem se na ní podívat i teď nedávno při derniéře, ale už jsem si dělala poznámky, co všechno bych chtěla udělat jinak.

Ovšem jeden z fórů, který ve Špinarově inscenaci byl, jste tam nechala – totiž to, že Médeia mluví česky a Glauka slovensky. Což tam autor asi původně neměl.

Původní scénář je v češtině. Přiznám se, to jsem obšlehla, protože se mi v té rubínovské verzi líbila Zuzana Stavná. Měla jsem pocit, že prostřednictvím jazyka je tam jasné rozlišení toho ostrova a Peloponésu. A vybrala jsem si záměrně tuhle úžasnou herečku (Danielu Meszárosovou), která je Slo-

venka. A ona to nejen skvěle hraje, ale také si sama text přeložila.

Samozřejmě, ženské téma osloví asi především ženy. Je pro vás postava Médei pochopitelná?

Pro mě jo, protože to v době, kdy jsem inscenaci připravovala, hodně souviselo s mým osobním životem. Ne, že by se mi stalo to samé, ale byla jsem zrovna v rozchodovém vztahu. A opravdu jsem takhle ležela na gauči a sledovala ty seriály, tak jak je to na začátku inscenace. Od té doby znám seriál Přátelé úplně nazpaměť. Moje tehdejší situace měla velký podíl na tom, že jsem se pro ten titul rozhodla. Celé to představení byla taková moje katarze.

Pro mě tam byly zajímavé detaily, jak v jednání osob, tak ve scénografii. Vše jste vymýšlela sama, nebo to bylo kolektivní dílo?

Scénografii, hudbu a režii jsem vybírala a dělala já, chorografii tanců, „souborů“, dělala Kristýna Kudrnáčová. My to u nás v Exilu tak máme, že jeden člověk dělá několik věcí najednou. Já jsem to původně ani režírovat nechtěla, ale kamarádka, která to měla dělat, v té době režírovala velké představení, tak to zůstalo namně. A pak jsem zjistila, že mám tolik nápadů, že už se nechci s nikým dohadovat. Ale možná, že můj herecký výkon tím trochu trpí. Uznávám, že postava Glauky je vystavěna lépe než ta moje.

Už jste předtím dělali něco v tomto hereckém složení?

Ne, bylo to poprvé. Dokonce je to tak, že pro Matěje Karase byl Iáson úplně prv-

ní jeho role. On je velmi známý pardubický muzikant, hraje na saxofon. A jednou mi říkal, že by si rád v něm zahrál. Tahle rolička je menší, a tak jsem ho obsadila. Podle mě i vypadá dobře typově, je takový mýtický. Pro Danku je to druhá role. Já jsem ji předtím viděla v Zadlužené princezně, kterou udělala se svým přítelem Mirkem Vrbickým. Když jsem ji viděla, hned jsme se rozhodla, že je pro tuhle roli ta pravá. Že by to mohlo být skvělé, a myslím, že opravdu taková je.

Jak byste takovou situaci řešila vy? Byla byste schopna odpustit?

Doufám, že je to z představení znát. Mám i v anotaci takovou otázku, je-li pomsta v lidském životě očištěná... Je to jasné, když se na konci ve snové scéně Glauka zeptá: a co máš ty? Všichni ti mrtví jsou šťastní, zatímco Médeia končí osamocena. Z toho jasně vyplývá, že to je špatně, že pomsta nemá být. Od toho jsme lidi, abychom si odpouštěli. Pro mě je to úplně jasné. Vždycky se na každém snažím hledat něco dobrého a snažím se každému odpustit, protože nemá smysl ty nenávisti táhnout do nekonečna.

Mají to těžší chlapi nebo ženské?

Jednoznačně ženské. Počítám, že chlap se může vyčůrat, kde chce, a končí tím, že na ženách visí veškerá odpovědnost, a navíc hodně prožívají emoce (aspoň já jsem emocemi zmítána). Chlapi dokážou ty věci víc oddělovat, být víc sami se sebou.

Jana Soprová

hice: Kauza Médeia

gameover
tanec slovenčina
ženské
rozsekaná-postel drsný
mrkev-šmik-šmik nůž
dětské-prádlo rajská

Mám velkou zálibu v antické mytologii a líbí se mi, jak si mladý dramatik pohrává s tím veršem a reáliemi, jakým způsobem děj přesouvá do dnešního světa.

Emílie Kostrhúnová

Smíšené pocity.

Magda

Část se mi líbila, a část byla pro mě slabší.

Markéta

Skvělý!

Jarda

Pro mě byla úžasná ta Slovenka, protože jsem jí rozuměla každé slovo. A jinak, ta celá situace mi připomíná vlastní rozvod, kde jsem byla rozumná, přála jsme mu to a díky tomu máme do dneška vzorné přátelství bývalých manželů.

Jessica

Naštěstí, jakožto starší ročník, rozumím i Slovenštině. Děkuji.

Paní Jana z Radotína

Zbavit srdce pachuti

Kauza Médeia dramatika a scénáristy Petra Kolečka je třetinou trilogie, již vytvořil spolu s režisérem Danielem Špinarem v ma-loostranském A Studiu Rubín a věnoval ji klasickým hrdinkám, vedle Médeie ještě Salome a Maryše. Připadá mi jako jedna z jeho nejlepších her, ale i jako jedna z nejlepších současných českých komedií vůbec. Je tu prostor pro divokou stylistickou pastiš, ale v základu jde skutečně o hru o střetu jedné mimořádně inteligentní a zároveň mimořádně nešťastné ženské s průměrným, povrchním prostředím. Je to konflikt vysloveně současný, i když se de facto příliš neliší od světa Médeie Eurípidovy, Senekovy či Corneillovy.

Začíná se monologem, v němž Kolečko dokonale naplňuje formu antické hry, jak ji známe především z překladů Ferdinanda Stiebitze (tak dokonale, že nejprve zmátl i jednu vědkyni Kabinetu pro klasická studia AV ČR, když do Rubínu vyrazila), ale zároveň ji dovede naplnit současným obsahem: milostné schůzky se tu například odehrávají „nad horkým mokem z hnědých bobů kávových“. Je trochu škoda, že režisérka a zároveň představitelka titulní role Jana Tichá hned tento monolog uzemnila, usadila před televizi na gauč a uvedla do kontextu „pokecu mezi hrdinkou a děvčaty v publiku“, jakkoliv to byla v první hronovské repríze hodně suverénně provedená kontaktáž: tím se trochu stírá ta stylistická paradoxnost, nebo je ten monolog přinejmenším menší hádankou. Zároveň je to ale jedna z mála výtek, které vůči inscenaci

pardubického Exilu mám.

Jakmile hra vpluje do rovin současného dialogu v panelákovém bytě, je už Tichá se svým týmem naprosto doma, a jádro hry tvořené dlouhým dialogem Médeie se sokyní Glaukou má švih, vtip i dostatek dramatického napětí plynoucího jak ze střetu inteligentní, raněné heroiny (jak svou Médeiu precizně, s odstupem i empaticky hraje Tichá) s bodře povrchní fíflnou Glaukou (kterou Daniela Meszárosová hraje ostře na samé hraně toho, kdy má karikatura ještě nějaký lidský obsah), tak ze samotného tušení příštích hrozeb, kterou v publiku vyvolává jak povědomí o výchozím mýtu, tak zlověstně hučivá mezhrová hudba jako z hororu. Matěj Karas má coby Iásón dost nevýhodnou pozici, role je to zdaleka nejméně vděčná (de facto mu Kolečko dovoluje jen divit se a hrozit se), ale i on si své uhraje. Mimořádně vděčný a nosný je jazykový rozpor mezi oběma sokyněmi (text hry to sice nepředepisuje, ale i v Rubínu mluvila Glauka v podání Zuzany Stavné slovensky).

Třetí – závěrečný – obraz Kolečkovy hry má pouhých osm replik, ale vlastně je nejdůležitější. Hraje se v něm o tom, co nedomýšlí (nebo přinejmenším nevyslovuje) ani Eurípidés, ani Seneka, ani Corneille, totiž že Médeie celá ta její velkopomsta nebyla nic platná. Kolečko se tváří, že nás jen lehkovážně baví na prastaré téma, ale ve skutečnosti říká: krotte svůj hněv, potlačujte nenávisť, mstít se je zbytečné. Režisérka Tichá si je tohoto morálního přesahu vědoma, na závěrečnou scénu je kladen patřičný důraz (včetně té schválně nekonečné zatmíváčky) – a Médein triumf se najednou zdá dost hořký.

Mívám velkou nedůvěru vůči

inscenacím, u nichž režisér a představitel hlavní role jedno jsou. Pardubická Kauza Médeia je vzácnou výjimkou: Janě Tiché a jejímu týmu se povedla nejen skvělá dramaturgická volba, ale i inscenace se vtipem i výpovědí.

Michal Zahálka

RECENZE – Divadlo Exil
Pardubice: Kauza Médeia

Rozvod po korintsku

Titulek této recenze je vypůjčený – od Evy Stehlíkové, největší české znalkyně antického dramatu, která takto nadepsala svou recenzi *Médeie* v režii Ivana Rajmona (Národní divadlo, 1992). Konstatovala v ní, že Médea Zuzany Bydžovské není „omamnou kouzelnicí“ ani „pyšnou královnou“ – je to (praví Stehlíková) „prostě jen žena zraněná nejhorší možnou potupou, jaké se může ženě dostat: její muž si vybral

mladší a krásnější“.

Toto přiřezávání mýtického příběhu na míru moderní psychologie, kterým se vyznačovalo celé 20. století, má v Kolečkově a Špinarově Kauze Médeia dalšího potomka. To, co bylo v úterý večer k vidění v hronovské sokolovně, vypadá zdánlivě jako parodie či apokryf, ale není to ani jedno: nejde tady o to Médeiu (potažmo antickou tragédií vůbec) zesměšnit ani nám o ní říci něco nového. Jde právě jen o situaci ženy, jejíž manžel si vybral mladší a krásnější a kde konfrontace mytologických reálií s krutě kuchyňskou banalitou celého sporu je prostě jedním ze zdrojů slovního humoru.

V prvních třech čtvrtinách to funguje – v textu velmi dobře a v inscenaci pardubického Divadla Exil znamenitě. Byť jde vlastně o jedinou situaci, kdy Glauka přesvědčuje opuštěnou Médeiu, aby se chovala rozumně a „nedělala problémy“ (a Médeia se ji posléze velmi nerozumně pokouší otrávit), jde o natolik vděčný paradox, že ho herečky dokáží rozvíjet do celé řady zábavných mikrosituací, které jsou už autory zkušeně založeny na prudké odlišnosti obou figur. Glauka je postava vděčná a nevďěčná zároveň – o zábavnosti typu „blondaté blbky“, která je za všech okolností moderní, není pochyb, na druhou stranu tak okázale přihlouplá postava svádí snadno k bezbřehé, co nejdrastičtější komice. Daniela Meszárosová si s ní ovšem poradila skvěle – všechny slovní surovosti vůči Médei jsou tady bezelstným projevem čisté duše, která si není schopna připustit, že by kdokoli mohl přemýšlet jinak než ona nebo jí nepřát co největší štěstí. Tato naivní upřímnost, s jakou se Glauka svěruje, poskytuje navíc Janě Tiché

v roli hořce sarkastické Médei bohatý prostor k (vesměs mimickým) komentářům na škále od pobaveného nadhledu po potlačovaný zuřivý vztek nad tím, že toto prostinké děvče je opravdu nová láska jejího muže.

Zavraždění Glauky přehazuje ovšem definitivně výhybku zpět z vztahové komedie k Euripidovi a mýtu a hra tím jako by skončila – jak tuhleto záměrně trapnou historku pozdvihnout zpět ke skutečné tragédii, netuší autoři a logicky tudíž ani inscenátoři. Z bezbarvého výkonu Matěje Karase v roli Iásóna těžko vinit samotného herce, neboť text mu nenabízí nic jiného, než se divit a poté zoufat. Pointa s Olympem je pak vyslovená z nouze ctnost – i když inscenaci sugestivně uzavírá výraz paní Tiché, na jejíž tváři se zaskočení z nepodařené pomsty mění v radost z toho, že se upatlaného rodného štěstíčka Glauky a Iásóna nemusí účastnit.

Suma sumárum – dva skvělé herecké výkony v inscenaci zručně napsané komedie, která si ovšem v závěru neumí poradit s vlastní ambicí razantně aktualizovat a přitom přiměřeně komediálně shodit tragický příběh. A poznámka pod čarou: jestliže jsem množství herecké bezradnosti, neurčitěho popocházení a gestické vaty v *Tangách pro Ježíška* přičítal tomu, že režíruje jeden z protagonistů, suverénní režijní práce Jany Tiché a její výkon v titulní roli zároveň dokazují, že to nemusí být pravidlem a že za jistých okolností může i „samorežie“ výborně fungovat (neberte to ovšem nikdo prosím jako doporučení).

Jan Šotkovský

Jedno bez druhého

Seminář PRO jako PROCES a PRODUKT -

V rohu místnosti, na parapetu, nachází se podomácku sestavená svatyně dramatické výchovy. Na rozestavených publikacích skví se jméno Evy Machkové, Ireny Ulrychové a dalších. „Jarda Provazník má svoji svatyni větší,“ ozve se mi za zády. To přichází Pavel Skála a zároveň podává Honzovi Mrázkovi vincentku. Ten vykřikne „hurá“, otevře ji a polije prospekty k semináři. V tu chvíli vím, že jsem na správném místě. Sehraná dvojice kašpárků (jeden prý čte a druhý píše – proto vedou seminář ve dvou) rozehrála své veselé lektorování, a všichni se s čistou myslí pustili do práce.

Tím končím své humory. Teď vážně.

O pauze, po několika cvičeních zaměřených na hlas a dech a následných diskuzích o právě prožitém, jsem se s lektory odebral k popelníku a zeptal se jich na pár otázek, které mi za tu dobu vytanuly na mysli.

V anotaci k vašemu semináři zmiňujete řadu témat a dovedností, kterými se chcete zabývat. Jaké jsou ty stěžejní, které chcete průběžně obsáhnout?

Pavel: Dvě. Proces a produkt. Ty jsou základní, a v nich je obsaženo ještě jednání. Rozdělili jsme si je tak, že Honza má na starosti proces, já produkt. Honza: Já se starám o technické věci. O to, jakým způsobem můžeme k výsledku dospět. Skrze hlasovou, hereckou, pohybovou a osobnostně-sociální rovinu. A

Pavel je tím, kdo má na starosti esteticky uměleckou rovinu. Když ses ptal na dovednost, tak pro mě je to o tom, naučit se vnímat proces ne jako něco, co musím překročit, abych se dostal k produktu – „hlavně ať je to za náma“, ale co nás k výsledku dovede a v čem je pravá kvalita.

Pavel: Je to tak. I Lukáš Křížek (jeden ze seminaristů – pozn. redakce) dnes během diskuze říkal, že cítil, že je třeba počkat si, než dojde ta správná chvíle. To se může týkat hlasu, ale i ostatních záležitostí. Je to přesně o tom. Člověk poznává sám sebe. Pak se vše i v rámci řešení témat lépe osvojuje a rozvíjí. Jedno nejde bez druhého.

Strávili jsme první blok vašeho semináře hlasovou výchovou. Vzpomenete si na vaše nejdůležitější zjištění v životě ohledně hlasu?

Pavel: Naprosto. Stalo se to, když jsem ještě chodil na ZUŠku do Liberce. Tehdy mě učila Pavlína Kordová. Seděla na chodbě a my byli v baletáku. Měli jsme se rozmlouvat a každou chvíli se z chodby ozývalo: „Mluvíš jako prase!“ Tam jsem si uvědomil, že s hlasem musím něco udělat, a zároveň jsem se definitivně rozhodl, že chci dělat divadlo.

Honza: Pro mě to bylo při zpěvu. Za nejdůležitější moment považuju chvíli, kdy jsme nahrávali desku s naší kapelou DOTmy. Měl jsem zpívat jednu písničku a hrozně jsem se kvůli tomu stresoval. Během nahrávání to vůbec nešlo, zpíval jsem falešně a ne plně. A v jed-

nu chvíli, kdy jsme to ani neměli mít v záznamu, se to prolomilo – naráz. Tam došlo k velikánskému otevření. Propojilo se tělo, mysl i hlas. Byl jsem plně v prožitku, v tom, o čem jsem zpíval. To jsou momenty, o kterých vím, že nebudou přicházet na povel, jsou za odměnu, jsou svátkem.

A podobné zjištění ve spojení procesu a výsledného produktu, tedy že jedno bez druhého zkrátka nemůže existovat?

Honza: To jsem zažil na pohybovém semináři u Jirky Lössla na začátku našeho

nemůže existovat

Lektoři Pavel Skála a Jan Mrázek

studia na DAMU. Pohybovali jsem se se zavřenýma očima. Když to skončilo, ptal se nás, jak dlouho to trvalo. My jsme mysleli, že přibližně pět minut. Ale ne, bylo to padesát. To byl přesně ten moment, že se pohybuju – ne dobře, ale tak jak chci, jak to potřebuju, a vím, že to funguje. To je správný pohyb. A od té doby si myslím, že takové spojení chápu.

Pavel: Měl jsem vždy takové pedagogy, u kterých bylo jasné, že jim na nás záleželo. Vnímali nás a z nás také vycházeli. Což pro mě byla velká škola v tom, jak ta děcka chápat. Měli jsme

pedagogy, které zajímal náš osobní život, co si myslíme, co chceme, jaké máme názory. Nikdy do nás nepromítali své vlastní ambice. Každý člověk je jedinečný. Propojení mého osobního já s tvorbou úzce souvisí.

Honza: Je také důležité, jak téma proces-produkt funguje na více rovinách při tvorbě uměleckého díla. Jedna v koncepční, jednak v herecké, až do roviny vnitřní přítomnosti. Na všech, ať už racionálních, nebo emočních složkách, záleží.

Oba se věnujete dramatické výchově. Je tedy váš seminář přípravou pedagogů?

Pavel: Ano. Dílny obsahují to, čím by se dramatická výchova měla zabývat – od hlasovky přes pohyb až po práci na inscenaci. Snažíme se ukázat proces v jeho celistvosti. Není důležitá jen tvorba inscenace, ale i technická rovina hodin. S tím souvisí i hledání a rozvíjení témat a následná práce s nimi.

Honza: Pro mě je pedagog ten, kdo o tomhle tématu ví. Největší projev nevědomí o něm je například, pokud učím jen tím způsobem, že odvykládám látku, naliju ji dětem do hlavy a u toho končím. To je přesně o produktu a procesu. Pedagog by v každé situaci měl vědět. Měl by vědět, na jaké se nacházíte společné rovině, jak skupina funguje, kam se posouvá. A teprve tím vést k produktu, který je nezbytný.

Pavel: Seminářem se snažíme ukázat, je možné se učit ne „na písemku“, ale tak, že

nám to něco dá. Jde o sebezpoznání, rozvinutí sebe sama. Pomocí nejen techniky, ale třeba i inscenační práce.

Na zemi ve třídě jsem viděl papíry s rozepsanými tématy. O jaký produkt tedy půjde?

Pavel: V té druhé rovině, tedy inscenační, se snažíme vycházet ze seminaristů, kteří sami nabízejí. Přišli s několika tématy, vznikla zajímavá debata, která otevřela spoustu různých možností. Chtěli bychom udělat krátké představeníčko, abychom měli „produkt“. Ale jde především o proces.

A abyste mohli porovnat rozdíl mezi počátkem procesu a výsledným produktem, toto jsou témata, která měla skupina vypsána na papíru, který předtím Honza pokydl vincentkou:

Zvláštní místa (záchodky, sborovna, sen)
KAR (smrt, rodina, rituál

x

mýtus, samota)

Cíl (sport, úspěch, cena)

x

Proces (výkon)

Jedinec (dítě, odlišnost, vývoj, vnitřní přítel, soc. sítě)

x

Společnost (samota)

Všechno vychází

Seminář U jako ÚTOK, ALEBO ÚTEK? - Tvorba neverbálního, aut...

„Útok a útek jsou dvě možnosti reakce každého člověka na jakýkoli podnět. Útoky a útoky fyzické jsou většinou poslední možností. Když se lze nebo není možný už žádný dialog. Během workshopu budeme hledat životní situace, v kterých člověk potřebuje řešit zachování své integrity a života fyzickým útokem, nebo útekem,“ takto pozval budoucí seminaristy slovenský mim Juraj Benčík.

Včerejší den byl zcela zasvěcen pantomimě. Dopoledne jsem sledovala seminář Juraje Benčíka, v poledne pak Pejprbój s plným jevištěm papíru a plným hledištěm diváků, hlavně nadšených dětí, a večer Sóló Radima Vizváryho, končící potleskem ve stoje. Takže mi dobře sedlo dopoledne strávené společně s necelou desítkou seminaristů, kteří se po celý týden učí základy mimu, tedy nonverbálního umění. Ale základ je obecnější, tento seminář je dobrý k uvědomění si svého těla, k nasměrování k jinému myšlení o vlastním fyzickém projevu v konfrontaci s ostatními a s prostorem, který nás obklopuje. Základy jsou zdánlivě jednoduché, ale jak Juraj Benčík, tak Radim Vizváry by mohli vyprávět, kolik to stojí potu, soustředěnosti a energie, než člověk tato zdánlivě jednoduchá pravidla zvládne.

Do semináře přicházím ve chvíli, kdy lektor vysvětluje, co je to chůze. „Chůze je zadržovaný pád... Uvědomte si moment, kdy stojíte na přechodu, a čekáte na zele-

nou. Když se najednou rozsvítí zelená, co vaše tělo udělá jako první? (...) Každý lidský pohyb začíná v těžišti. Abychom stáli, musíme těžiště zabodnout do země, a když chceme vykročit, nejprve se tělo pohne dozadu a pak teprve vyrazí vpřed.“ Ano, kolikrát už vyslechnuto, a přece je to pro člověka vždycky překvapení. Všechno vychází z těžiště, každému pohybu předchází protipohyb, žádný pohyb ne-

existuje izolovaně. Pohyb těžiště zvětšíme, když se uvolníme. Zdánlivě jednoduchá pravidla, ale dodržovat je není snadné, a pro nezkušené téměř nemožné. Soustředěné tělo tíhne ke křeči, která člověka handicapuje.

A je tu pár rad, jak naznačit charakter pouhou chůzí. Kolébání pánve doprava-doleva, to je člověk váhavý, neví, na kterou stranu se přiklonit, je mu všechno

ází z těžiště

orského javiskového díla, lektor Juraj Benčík

jedno; pánev kolébající se dopředu-dozadu, znamená člověka sebestředného egoistického; kolíbáme-li pánví nahoru-dolů, evokuje to veselou bezstarostnou náaturu... Když si to seminaristi vyzkouší, přichází zadání rafinovanější. Vytvořit charakter člověka, který se od vás diametrálně liší, postupnou proměnou od jedné do desíti. „Vytvořte si nejprve představu, kdo to bude, jaký bude, jestli bude

mít nějaký charakteristický rys, zvuk, dejte mu jméno... A uvědomte si, že rozdíl mezi mnou a charakterem, který ztvárňuji, je v těžišti.“ A tak všichni zkoušejí přenést postupně charakter do hrudníku, do krku, do nohou, do rukou, do hlavy, do mimiky obličeje. Nejde to snadno, zvláště, když poté, co seminaristi vystoupají od jedné do desíti k hotovému charakteru, lektor má pro ně nový úkol, aby se rozvzpomněli na

jednotlivé fáze, a střídavě předvedli třeba čísla 3-7-9-2.

„Velmi často se při prezentaci, která vychází z nějakého vzoru, uchylujeme k vnějškovému napodobování. Ale je třeba přijmout postavu zevnitř, a tím ji udělat pro diváky autentičtější, uvěřitelnější,“ říká Benčík. A už je tu řada dalších cvičení, v nichž si seminaristi vyzkouší princip zrcadlení při cvičení s tyčemi, či kolektivní spolupráci při fiktivní obraně nějakého předmětu či území. A pak přijde zadání, které slibuje anotační: prožít svůj strach, zmatek, paniku, obavu. Z jednotlivých dílčích cvičení vyplynou skupinové scénky, v nichž jednotlivci každý po svém vyjadřují pocit strachu o někoho nebo před někým či před něčím. A na závěr ještě vyzkoušejí oblíbený prvek nonverbálního umění: jak vzniká a funguje zpomalený pohyb = slow motion. „Nestačí soustředění na nohy, ale musí to jít do celého těla,“ radí lektor. „Často se stává, že se člověk soustředí jen na jednu část těla. Ale jde o komplexní zapojení celého těla... Představte si prostředí, které zpomaluje váš pohyb, jste v husté tekutině, v medu a snažíte se prorazit ven...“ Opouštím sugestivní prostor se zrcadlovými stěnami, v nichž se odrážejí cvičící v nekonečně mnohých odrazech. Je to jako svět v kostce. Pozor, hlavně myslet na těžiště!

Jana Soprová

Hronoff neznámý

*Hron-off neznámý aneb Výlety
Vítka Maloty do off-programu*

Stan nebo náměstí?

Stejně jako mám psát o programu, který je off, jsem off i já s celou off-rubrikou. Doprovodný program má totiž jednu fantastickou vlastnost (jak jsem včera vyzkoušel), je prakticky nemožné cokoli v pořádku stihnout. Tedy dalo by se, ale, kolega Kuncel odpustí, Vizváry je Vizváry, a toho chlapa není nikdy dost. Vždyť je jako Adonis, ta dokonalá souhra těla, hudby, světla. Ten kdyby se spojil s Aragornem tak... Ale to se nechávám trochu unášet. Striktně heterosexuální návštěvník (jímž jsem byl do setkání s Vizvárym i já) si také přišel na své. Ve stanu za radnicí totiž zpívala Blondýna – Eva Suková. Jenomže zpívat začala v jedenáct večer a skončila krátce po půlnoci. Takže teď jsem nejen off s časem, ale i off s místem. Proto dnes méně rozsáhle:

Z redakce odcházím krátce po jedenácté. Na náměstí zrovna zní hit diskoték „svařák“, milá a sympatická hronovská mládež huláká jako na lesy a napadá mě, porovnat atmosféru dvou lokálně zábavních prostředí v Hronově: stan za radnicí a náměstí s přílehlými stánky.

Již z dálky se ozývá smích

publika. Stan je zcela zaplněn a hltá každou píseň či báseň milé blondýnky s kytarou. Taková správná plíhalovská škola, říkám si, a z tváří přítomných čtu, že má-li být denní program nějak příjemně zakončen, tak právě takto.

Na náměstí někdo praštil pěstí do značky. Dvě holky se objímají a nehýbou tak pět minut. Opilý týpek podpírá opilejšího a slovy: „eště neblíj“ dodává svému druhu kuráž. Pak se křičí slovo „hovno“ do oken školy (popkulturní odkaz na film Drž hubu). Zpívají se stánky a bedna. A jakýsi nestřízlivý gentleman se mne táže na autobus do Náchoda. Kolorit vskutku pestrobarevný. Hledal-li někdo, jak se praví v sokolovně, příjemný kulturní zážitek, byla Blondýna trefou do černého. Kdo se chtěl vožrat, byl na náměstí.

Doporučení na středu

Profesionální soubor Buchty a loutky zahraje pohádku Kocour v botách (stan za radnicí, 15.00 – 15.50), v pět začíná Improshow, v budovách bývalé papírny budete moci sledovat inscenaci Poem macht frei (18.65 – 20.30) a ve 20.30 vystoupí na podiu v parku skvělá skupina Jananas. Za 31 minut vašeho času bude dozajista stát představení Macbeth za 31 min (stan za radnicí, 22.30 – 23.01) a pak bude DJ. Takže párty. Hurá.

Vít Malota

Mrázek trpící spící.
(foto: zdravotní sestřička T.)

VIN-WIN

Milé vinice, milí viníci,
po včerejší návštěvě Tritonu jsme se dokázali fyzicky dostatečně zmátořit; minulé vzorky jsme dobře zajedli, zapili, vyčistili si zuby a vykloktali univerzálním ředidlem S 6006. Čeho jsme se však zbavit nedokázali, byla utkvělá představa, že zejména červený vzorek nemohl být tak strašný, jak si ho pamatujeme. Rozhodli jsme se proto dát Tritonu druhou šanci a vyrazili na opakovanou degustaci.

Rulandské šedé (MZV) – rozlévané, 2 dcl za 30,- Kč

Barva: slámově žlutá

Vůně: V úvodu zaujala vůně medu s nepatrně nepřírodným příděchem wc bloků. Po prvním napití ji v buketu rychle nahradí výrazný angrešt.

Chuť: Pinot gris poměrně často trpívá na prdelatou unylost, které se zde ovšem nedočkáte, ta je spolehlivě rozptýlena brizantní kyselinkou. S dalším rozbalováním vína vyplouvají bonparové tóny tropických ovocí. Chuť je nicméně nečekaně krátká a k zadumanému pocucávání příliš nesvádí.

Verdikt: 52 bodů – Vrtošivé, kapriciózní, nestabilní. Svádí k rychlému pití, ale obezřetnost je na místě. Ráno byste mohli mít dvě hlavy a ta větší by mohla být vevnitř.

Zweigeltrebe (Mor) – rozlévané, 2 dcl za 30,- Kč

Barva: Opět velmi světlá, od Zweiglu bychom očekávali více slupky.

Vůně: Nevýrazná, stopy dřeva a grafitu. Po napití se v buketu začnou dít podivuhodné

věci. Na jazyku žbluňkne, v nosní přepážce lupne a objeví se zatuchlina a ropné deriváty.

Chuť: Velmi výrazná. Bohužel. V ústech se moc nezdrží, ale na polknutí to tentokrát není.

Verdikt: 23 bodů – Proti včerejšímu Cabernetu Moravia se jedná o určité zlepšení. Tohle víno šátrá po klíce od dveří očištění, ovšem stále z pekelné strany futer.

Potvrdili jsme si, že v Tritonu je bezpečnější pít bílé. Bezpečnější než olizovat dráty vysokého napětí. Se snižujícími se venkovními teplotami si dáváme za úkol sehnat v Hronově slušné červené. Držte nám špunty.

degust-squad (personálně proměnlivé uskupení osvědčených výpitků)

Otázky hozené do pléna, jež čekají na odpověď. Kdo se ujme?

Lukáš Černý se ptá: Kdo je sakra Autor inscenace? Co to je za funkci? Je to autor dramatického textu? Nebo dramatizace? Režisér? Dramaturg?

Divačka Karolína: Jako jakto, že to jde z Loutkářský Chrudimi, když tam nejsou loutky? Jako předměty tam byly, to zase jo, ale s loutkama to nemělo nic společného.

Proč fungovaly jen erotické scény?

Každý mladý divák: Jak je možné, že ze tří celostátních přehlídek výhradně pro mladé divadelníky jsou tu celkově jen dvě inscenace? Není to trochu ouvej? Musí být všechno z Volyně? A musí všechno z Volyně trvat víc než dvě hodiny?

Všichni: Kdo to sem poslal?

Vyfoť se s Hniličkou

*Hniličko, Hniličko otoč se maličko.
(Za foto děkujeme Pavlu Hylmarovi)*

Lovu zdar!

H r o n o v s k ý m a o č i m a

Hronov nejen Jiráskův, ale i Čapkův

V budově bývalého hronovského mlýna, kterou vlastnil dědeček Heleny, Josefa a Karla Čapkových z matčiny strany, se během Jiráskova Hronova koná výstava zasvěcená jejich tvorbě a také robotům v různém pojetí. Na místě se mě ujaly Ilo-na Holzbecher Samková a Mirka Mrázová, členky Společnosti bratří Čapků, která expozici zaštiťuje.

Mohla byste představit výstavu, která je kolem nás? Na co by se měl návštěvník zaměřit?

Unikátem je tu pec a také jízdničky, tedy otáčivé panely, které byly dříve na každém nádraží. Dnes už je tam nenajdete, všechno na vás svítí elektronicky. My je sehnaly a použily je k prezentaci informací o Čapkových, byl to nápad jedné kolegyně. Co se týká robotů, oslovily jsme školky a školy, aby je děti vytvořily. Máme jich tu opravdu hodně, jsou vyrobené z různých materiálů a ještě více je nakreslených. Také děti, které sem přicházejí se svými rodiči

či prarodiči, tu kreslí. Jejich výtvořky pak rovněž vystavíme a autorům věnujeme odměnu. Hodně přicházejí Hronováci, což je milé, ale chodí i návštěvníci festivalu. Někteří zde dokonce působili už vloni, kdy tu ještě visely pavučiny od stropu k zemi, hráli tady totiž divadlo, performaci.

Co bude s těmito prostory v budoucnu?

Je tady spousta nápadů, spousta návrhů, něco je už v procesu, ale výsledek není jistý. Každopádně v sobotu ve 12 hodin se to tu zavírá. Předpokládá se, že se jednu adventní neděli udělá workshop, zdobení vánočních stromků a tak dále. Tyto prostory by si jistě zasloužily, aby se našel nějaký způsob, řešení, využít se dá nejen suterén, ale i místnosti nahoře.

Kam za Čapky v Hronově zajít, jak se jim přiblížit?

Co se týče vzpomínek Čapků, tak je zásadní právě mlýn. Na starém hřbitově, kde je nyní meditační zahrada, je pak náhrobek dědečka spisovatelů

Karla Novotného, který je tam dle dostupných informací pochovaný. Pokud má někdo zájem o Čapky a jejich život, tak by si měl určitě přečíst knihu Moji milí bratři od jejich sestry a dílo Čapci očima rodiny od jejich neteře. Samozřejmě také v pohádkách a povídkách se dají najít osoby, postavy a vzpomínky autorů.

A které z čapkovských děl je vaše oblíbené?

Oblíbené dílo, to je široký pojem... Oblíbené dílo se vždy váže k nějaké době a rozpoložení čtenáře. Každá jejich kniha je nadčasová a z každé se dá vzít něco. Samozřejmě cestopisy, obecně jejich duševní pochody, ty jsou nadčasové. Takže bych jim opravdu křivdila, kdybych si měla vybrat jednu. V dětství máme svoje knihy, jiné v dospělosti. Třeba Hordubal je velmi čtivý, každý ten příběh samozřejmě nevidí jako já, lidé jejich díla prožívají ovlivnění svým vlastním naturelem.

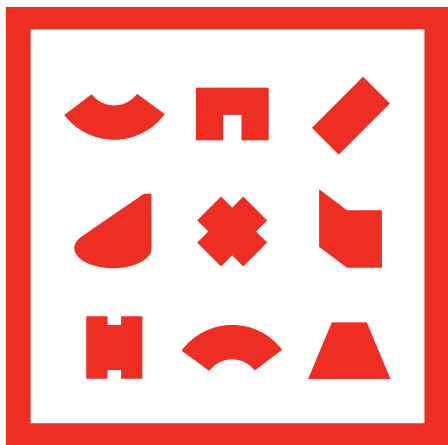
Veronika Matúšová

Hyde Park

Trendy v amatérském divadle

Čím je české amatérské divadlo ovlivňováno? Lze v něm pozorovat jednotlivé proudy a směry? Jak se amatérské divadlo proměňuje a kam směřuje? Na tato témata budou v úterním Hyde Parku s moderátorem Janem Hniličkou a přítomnými diváky debatovat režisér Jaromír Hruška a odborný pracovník NIPOS-ARTAMA Milan Strotzer.

Středeční Hyde Park začíná v 22:00 v Malém sále Jiráskova divadla.

Jiráskův Hronov

KRATCE

- pokud míříte do stanu za radnicí, mohou se vám (zejména po dešti) hodit holínky či ploutve
- v průběhu představení v Čapkově sálu se prosím v předsáli chovejte tiše, žádají pořadatelé
- začátek tradičního zasedání Českého střediska AITA/IATA se v pátek 9. 8. posouvá z 14:00 na 14:15

Zpráva dne

České stromy dusí pandemie jmelí.

Terapie sdílením

Kdyby teď vedle kanape, na kterém připozdrceně spočívám, seděl živý Sigmund Freud, řekl by, že to, co nyní intenzivně prožívám, je něco jako die Leereswisspapierengrenzenlosigkeitseingelasseneergebnisslosigkeitssangst, a že za to výjimečně nemůže id ani úd, ale superego. A já bych si při placení pomyslel: „Se podívej na svoje, dědku“.

V tvůrčím životě mě zkrátka paralyzují obsedantní představy. Namátkou:

Proč popisovat něco, co už tu stejně je, a každý se na to tedy může kouknout sám?

Proč vytvářet něco, co tu ještě není, když už tak je všude všeho moc? (Pokud chcete napsat knihu, nikdy nechodte do vvknihupectví, nikdy!)

Existuje vůbec možnost něco opravdu vytvořit, nebo je tvorba jen bezduché slabikování z genetického kódu vesmíru?

Absurdita a nesmyslnost lidského snažení je srovnatelná snad jen s Českou poštou, s.p.

Moji laskaví čtenáři se právě rozdělili na dvě skupiny. (Např. na ty, kteří si myslí že piju moc a na ty, kteří si myslí, že naopak piju málo... ale to je prosím jen ilustrační příklad).

Nejhorší ovšem je ten prázdný bílý papír, který umožňuje začít o čemkoli, odkudkoli. Nekonečná svoboda psát, která přímo volá po tom, aby se oslavila tím, že se vůbec nevyužije. Já zkrátka nejsem kreativce, ani tvůrce, ani... ještě třetí slovo, které znamená úplně totéž. Jsem jen prodloužená řemeslná ruka/hlava, která volá po zadání. Čím užší a čím svázanější, tím lépe. Čím nemožnější, tím lákavější.

Zdramatizuj zkázu Titanicu z pohledu ledovce.

Přepiš Jezinky bezinky tak, aby na to šlo koukat bez svářečských brýlí.

Nacházet se uprostřed širé nedozírné roviny jediná věznice, já si do ní půjdu dobrovolně sednout a na pryčnu si upalíčkuju dečku. Nevím ale, jestli mě má těšit, že alespoň podle pravidelných předvolebních průzkumů, je na tom většina republiky úplně stejně.

Jan Duchek

Bezproblémový klub

“SECOND SERVICE”

Mohlo by se zdát, že je celý svět přímo promořen problémy. Kam se člověk podívá, číhá úskalí, kámen, o který zakopne, je další překážkou na klikaté cestě nesnadným životem. Vody je moc, anebo málo, stejně jako sluníčka, pití, jídla, práce anebo sexu. Vztahy jsou složité, anebo nejsou žádné, pravda je skrytá pod vrstvami lží a lidé se dělí na manipulované a manipulující. Prostě peklo v přímém přenosu a problém v hlavní roli.

Není to tak!

V této rubrice vám každý den dokážeme, že všechny problémy mají řešení, že se na zdánlivě neřešitelné životní uzly dá hledět jako na příležitosti, že každá těžkost má i svoji pozitivní stránku.

Případ č. 4 – KOBLIHA A COGNAC

„Mám takový problém. Nevím, pokud zaliji koblihu vaječným koňakem, zda je ta kobliha

opilá nebo kobliha znásilněná? Odkdy je kobliha zletilá na vaječný koňak. Děkuji za odpověď,“ píše Bodo za Babína.

Milý Bodo z Babína. Váš problém se na první pohled může zdát neřešitelným. Určitě si říkáte, že koblihy byly v posledních letech poměrně diskutovaným tématem a řešit je v současné době ve spojitosti s alkoholem může za jistých okolností znamenat určité těžkosti. Třeba, pokud jste podnikatel, že vás navštíví úředníci finančního úřadu několikrát za rok a podobně. Nebojte se! Opilé kobličky jsou tradičním jídlem, jehož recept začíná: Nejdříve si namočíme brusinky do koňaku a necháme je přes noc hezky nacucat. Vejce se přidávají v dalších krocích, ale to je v tuto chvíli vedlejší. Podle zmíněného receptu je kobliha opilá, znásilněná kobliže se říká donut. A pokud jde o zletilost koblihy, můžeme vycházet z průměrné délky dožití této chutné entity.

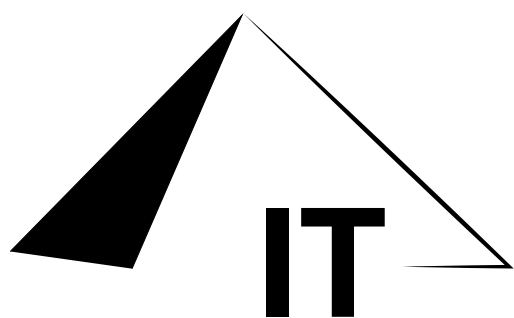
Vyjdeme-li z průměrné délky dožití člověka, což je v ČR u žen (přijmeme-li tedy tezi, že kobliha je rodu ženského) zhruba 82 let, zletilost – 18 let – se tak nachází přibližně v 14,76 % života ženy. Pak logicky musíme dovodit, že vydrží-li kobliha 24 hodin (taková je tedy její průměrná délka dožití) pak její zletilost nastává přibližně 3 hodiny a 32 minut po jejím upečení. Hned poté je tedy zletilá na vaječný koňak. Ovšem víme, jak to s dodržováním zletilosti chodí u lidí. Dá se předpokládat, že koblihy to budou mít podobně. Myslíme si, že alkohol na povrch koblihy můžete aplikovat téměř okamžitě po jejím zakoupení.

Z výše uvedeného je jasné, že problém, který zmiňujete, vlastně problémem není.

Vy ukažte problém, my najdeme řešení. Příští východisko může být právě to vaše. Pište SMS na číslo 722 069 655.

-saj-

Placená reklama

**Be better
Be future
Be immotep**

Redakce 89. Jiráskova Hronova 2019:

Redakce: Jana Soprová, Veronika Matúšová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Jan Duchek, Jitka Šotkovská (recenze), Michal Zahálka (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kunc1 (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com